

**FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX
DIN PESCARA ȘI PROVINCIA
PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA**

DIACEZI ORTODOXE ROMÂNE DIN IULIA

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

(3 FEB)

**PERICOPA APOSTOLICĂ LA
DUMINICĂ A XXXI DUPĂ RUSALI**

SEMNIFICAȚIA ZILEI NAȚIONALE

"Vrednic de credință și de toată primirea e cuvântul că Iisus Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu. Și tocmai pentru aceea am fost miluit, ca Iisus Hristos să arate mai întâi în mine toată îndelunga Sa răbdare, ca pildă celor ce vor crede în El, spre viața veșnică.

Iar Împăratul veacurilor, Celui nestrucăcios, nevăzutului, singurului Dumnezeu fie cinste și slavă în vecii vecilor. Amin!" (I Timotei 1, 15-17)

**EVANGHELIA LA DUMINICĂ A XXXI DUPĂ
RUSALI**

"Și când S-a apropiat Iisus de Ierihon, un orb ședea lângă drum, cerșind. Și, auzind el mulțimea care trecea, întreba ce e aceasta. Și i-au spus că trece Iisus Nazarineanul. Și el a strigat, zicând: Iisuse, Fiul lui David, fie-Ți milă de mine! Și cei care mergeau înaintea îl certau ca să tacă, iar el cu mult mai mult striga: Fiule al lui David, fie-Ți milă de mine! Și oprindu-Se, Iisus a poruncit să-l aducă la El; și apropiindu-se, l-a întrebat: Ce voiești să-ți fac? Iar el a zis: Doamne, să văd!

Și Iisus i-a zis: Vezi! Credința ta te-a mântuit. Și îndată a văzut și mergea după El, slăvind pe Dumnezeu. Și tot poporul, care văzuse, a dat laudă lui Dumnezeu". (Luca 18, 35-43)

1 Decembrie este Ziua Națională a României, adoptată prin lege după înlăturarea regimului comunist. Din punct de vedere istoric, la 1 Decembrie 1918, Adunarea Națională de la Alba Iulia, constituită din 1228 de delegați și sprijinită de peste 100.000 de români veniți din toate colțurile Ardealului și Banatului, a adoptat o Rezoluție prin care s-a consfințit unirea tuturor românilor din Transilvania, întreg Banatul (cuprins între râurile Mureș, Tisa și Dunăre) și Țara Ungurească (Crișana, Sătmar și Maramureș) cu România.

Ziua de **1 Decembrie 1918** încununează deci lupta românilor transilvăneni pentru Unitate Națională și marchează momentul creării României Mari, situându-se în continuarea precedentelor acțiuni unioniste ale fraților din Basarabia (27 martie 1918) și Bucovina (15 / 28 noiembrie 1918).

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 1 N° 5 02.12.2012- La Duminica a XXXI După Rusalii**

Poporul român a știut atunci să valorifice admirabil conjunctura internațională favorabilă creată în urma primului război mondial și a destrămării imperiilor Țarist și Austro-Ungar.

Marea Adunare Națională de la Alba Iulia

Așa cum sublinia și istoricul Florin Constantiniu, "...Marea Unire din 1918 a fost și rămâne pagina cea mai sublimă a istoriei românești. Măreția ei stă în faptul că desăvârșirea unității naționale nu este opera nici unui om politic, a nici unui guvern, a nici unui partid; este fapta istorică a întregii națiuni române, realizată într-un elan țâșnit cu putere din străfundurile conștiinței unității neamului, un elan controlat de fruntașii politici, pentru a-l călăuzi cu inteligență politică remarcabilă spre țelul dorit. [...]

Marea Unire nu a fost rezultatul participării României la război. Nici partizani Antantei, nici cei ai Puterilor Centrale nu au avut în vedere revoluția din Rusia și destrămarea monarhiei austro-ungare. Raționamentul lor s-a înscris formulei tradiționale a raportului de putere interstate: victoria Antantei ne va da Bucovina, Transilvania și Banatul, victoria Puterilor Centrale ne va da Basarabia; o biruință o excludea pe cealaltă, astfel că nimeni nu vedea cum ar fi cu putință ca toate aceste provincii să intre aproape simultan în frontierele Vechiului Regat. [...]

Nu o victorie militară a stat la temelia României Mari, ci actul de voință al națiunii române de a-și da armătura teritorial-instituțională care este statul național.[...]

O necesitate istorică - națiunea trebuie să trăiască într-un stat național - s-a dovedit mai puternică decât orice guvern sau partid, culpabil de egoisme sau incompetență, și, punând în mișcare națiunea, i-a dat

acea forță uriașă ca peste toate adversitățile să dea viață aspirației sale: statul național."

CUVINTE ALBESE DIN NECTĂRUL DUMNEZIEI

Răbdarea în suferințe

Cât de multe neplăceri nu întâmpinăm noi în toate zilele, și ce suflet tare se cere, spre a nu fi cineva supărat și nerăbdător, ci a proslăvi, a lăuda și a cinsti pe cel ce îngăduie a veni asupra noastră astfel de ispite?

Cât de multe nenorociri și buimăceli neașteptate nu dau peste noi? Și totuși cineva trebuie să înăbușească gândurile cele rele, și să nu învoiască limbii a grăi lucruri păcătoase, încă și fericitul Iov a răbdat mii de patimi, și totuși n-a încetat de a proslăvi pe Domnul.

Intre noi însă sunt oameni, care când li se va întâmpla ceva rău, când sunt jigniți de cineva, sau cad în boală, fie aceasta durere de picioare, ori de cap, sau oricare alta, îndată izbucnesc din ei hulele. Ei suferă chinul bolii, dar folosul, ce ar putea ei să tragă dintru aceasta pentru mântuirea lor sufletească, și-l răpesc ei înșiși. Ce faci o omule? hulești tu pe Dumnezeu binefăcătorul tău, mântuitorul tău, apărătorul și îngrijitorul tău? Nu bagi de seamă oare, că alergi la prăpastie, și te asvârli însuți pe tine în fundul cel mai adânc? Oare prin hulire faci tu suferința ta mai lesnicioasă? Nu! tu o sporești prin nerăbdarea ta și prin păcatul tău, și-ți faci chinul mai strașnic.

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 1 N° 5 02.12.2012- La Duminica a XXXI După Rusalii.**

N° 5 s-a tipărit în 40 exemplare

Dar poate tu nu poți tăcea de durere. Iată eu nu-ți poruncesc să fii cu totul mut. Însă în loc de a huli pe Dumnezeu, tu trebuie să-L proslăvești, în loc de a cârți asupra Lui, tu trebuie să-L cinstești și să-L lauzi. Mărturisește Domnului păcatele tale, strigă tare întru lauda lui Dumnezeu, prin aceasta îți vei ușura suferințele tale, apropiindu-se Dumnezeu iarăși de tine prin harul său cel bogat întru ajutor. Dimpotrivă, dacă tu hulești pe Dumnezeu, alungi de la tine ajutorul Lui.

Gândește încă, că cu cât mai mare este suferința, cu atât mai slăvită este și cununa răsplătirii; cu cât mai mult aurul arde în cuptor, cu atâta se face mai curat; cu cât mai îndelugat și mai departe plutește neguțătorul cu corabia pe mare, cu atâta mai multe mărfuri adună.

Și tu ai acum cea mai grea luptă cu boala și cu sărăcia. Socotește însă, că prin aceasta Lazăr a dobândit mântuirea. Fiindcă el cu atâta răbdare a suferit sărăcia, boala și părăsirea, de aceea fu luat în sânul lui Avraam.

Asa, răbdarea în suferință este o faptă bună atât de mare, încât ea chiar și pe cei mai mari păcătoși îi slobozește de datoria lor cea grea; iar când ea se află la un om mai dinainte drept, ea îi dă cea mai mare siguranță despre fericirea cea cerească.

Pentru cei dreپți răbdarea în suferință este o cunună strălucită, care lucește mai luminat decât soarele; iar celui păcătos ea îi este de ajuns pentru iertarea călcărilor de lege ale sale.

Însă, zici tu, adeseori din obișnuință, limba mea, fără ca eu să voiesc aceasta, se pornește spre astfel de cuvinte de supărare și de ocară, însă, când ea vrea să fie atât de rea pornită, mai bine mușc-o cu dinții tăi proprii, ca să-o doară bine, înainte încă de a fi

azvârlit ea cuvintele cele de hulă, căci este mai bine ca să curgă acum din ea o picătură de sânge, decât ca ea odinioară să dorească în zadar o picătură de apă, ca bogatul cel îmbuibat. Este mai bine pentru dânsa a suferi o durere vremelnică, degrabă-trecătoare, decât a pătimi acel chin neconținut, veșnic, ca limba bogatului celui din Evanghelie, care chinându-se de foc nu putea dobândi cea mai mică astâmpărare.

Dumnezeu ți-a poruncit ție să iubești încă și pe vrăjmașii tăi, dar tu batjocorești Insuși pe Dumnezeu, care te iubește. El ți-a poruncit ție, ca să vorbești bine încă și de prigonitorii tăi și să binecuvântezi pe cei ce te clevetesc. Tu însă vorbești rău despre Insuși Dumnezeu, binefăcătorul și ajutorul tău cel mai mare, fără ca să fi luat de la Dânsul altceva, decât haruri.

Nu putea El oare, zici tu, să depărteze de la mine această ispită, această suferință? Negreșit, dar a îngăduit aceasta, pentru ca tu să fii mai ispitit, mai nu. Însă iată, zici tu, eu sunt doborât și pierit. Dar aceasta o face nu firea ispitei, ci propria ta slăbiciune și lenevie. Căci răspunde mie, ce este mai ușor a grăi, un cuvânt de hulă sau de laudă? Cea dintâi nu-ți atrage oare ție dezgustul și supărarea tuturor celor ce o aud, și aceasta oare nu mărește mai mult chinul tău? Cealaltă laudă nu-ți aduce ție oare mii de cununi ale înțelepciunii, admirarea tuturor, și o mare răsplătire de la Dumnezeu? Pentru ce deci pregeți tu tocmai aceea ce este de folos, aceea ce este binefăcător și plăcut, și umbli după ceea ce vătămă, necăjește și chinuiește?

Mai departe, dacă apăsarea ispitei și sărăcia ar fi o adevărată pricină de necaz împotriva lui Dumnezeu și de huliri, atunci ar trebui ca toți săracii să hulească pe Dumnezeu. Întru adevăr, însă mulți tocmai dintre cei mai nevoiași decât toți neconținut aduc lui

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 1 N° 5 02.12.2012- La Duminica a XXXI După Rusalii.**

N° 5 s-a tipărit în 40 exemplare

Dumnezeu laudă și proslăvire, pe când alții, care petrec în bogăție și prisosință, neîncetat îl hulesc. Așadar aceasta provine nu atât din însăși firea lucrului, pe cât din propria noastră voie, de la o hotărâre luată mai dinainte.

Uitați-vă la Lazăr cel sărac. Chiar cea mai mare sărăcie n-a putut aduce vreo vătămare sufletului său, n-a putut să-l împingă la cârtire asupra lui Dumnezeu. Ce zic eu, sărăcia? Nici chiar de s-ar aduna toate relele putincioase, n-ar putea zgudui sufletul unui om iubitor de Dumnezeu și înțelept, nici a-l abate de la fapta cea bună. Martor la aceasta este Lazăr, pe când pe de altă parte îmbuibatului celui moleșit și dezmiardat nu i-a putut ajuta nici bogăția sa, nici sănătatea, nici bunul trai cel de-a pururi, nici orice alta.

De aceea, iubitorilor, nu mai ziceți, că sărăcia, boala și primejdia ne silesc a cârti împotriva lui Dumnezeu și a-L huli! Nu sărăcia, ci nebunia; nu boala, ci obrăznicia, nu primejdia, ci lipsa de frica lui Dumnezeu ne îndeamnă la hulirile cele fără de judecată, ca și la toate răutățile.

Deci când tu, o omule, cazi în vreo boală, sau în orice ticăloșie, adu-ti aminte de Iov, de carnea lui cea schingiuită, și de Sfântul său trup cel plin de răni. Dar poate vei zice tu, Iov avea o mângâiere îndeajuns în conștiință, că Dumnezeu însuși a pus asupra lui aceste suferințe, însă într-adevăr, tocmai aceasta trebuia să-l mângâiească mai mult, că Dumnezeu cel drept, pe care el în tot chipul îl cinstea, se părea că se luptă contra lui.

Dacă suferința ta nu provine de la Dumnezeu, ci de la oameni, iar tu proslăvești pe Dumnezeu și nu-L hulești, căci El, deși ar fi putut a te scăpa de ispitire, totuși a îngăduit-o pentru încercarea ta; iată tu atunci vei dobândi de la Dânsul aceeași răsplătire ca și aceia,

cărora însuși Dumnezeu le-a trimis suferința lor. Ca și aceia, care pătimesc pentru Dumnezeu, vei fi și tu încununat, căci tu ai suferit cu răbdare nenorocirea, pricinuită ție de oameni, și ai proslăvit pe Dumnezeu, care ar fi putut să te scape de dânsa, dar n-a vrut.

Privește numai la sărăcia și la boala lui Iov, și amândouă pe treapta cea mai înaltă, cu toată dreptatea lui! Trebuie oare să-ți mai arăt lupta cea tot atât de mare, pe care el trebuia să o poarte cu simțurile cele firești ale unui tată? Așa, cea mai mare luptă de felul aceasta a venit asupra acelui nobil bărbat. El a pierdut zece fii, zece deodată, zece în floarea vârstei lor, zece împodobiți cu toate bunătățile și încă printr-o moarte silnică și ticăloasă. Ei au fost uciși de casa ce s-a surpat. Cine poate zice, că ar fi fost ajuns de o asemenea mare nenorocire? Nimeni, desigur nimeni! Deci când tu pierzi un fiu, sau o fiică, aleargă la Iov cel răbdător, și te vei întoarce mângâiat.

Dar peste dânsul n-a venit numai această supărare, ci s-a adăugat încă căderea și trădarea prietenilor săi, dojenile, ocările, batjocura și derâderea. Și cât de nesuferit este de a fi luat în răs de către toți? Însăși nenorocirea nu poate să pricinuiască atât de mare durere, pe cât aceia, care ne fac dojeni pentru dânsa. Iov însă nu numai că nu avea nici un mângâietor în nenorocire, ci mai vârtos pe lângă aceea era năpădit cu ocări din multe părți. El însuși se tânguește de aceasta și zice: „voi vă ridicați asupra mea”, și îi numește nemilostivi în cuvintele; „cei de aproape ai mei s-au lepădat de mine și casnicii mei au vorbit împotriva mea; alții m-au batjocorit, și eu m-am făcut de râsul tuturor” (Iov. XIX, 14, urm 30, 9). Numai a auzi de o asemenea ticăloșie, este nesuferit, tac despre aceea, când cineva trebuie cu fapta să o sufere.

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 1 N° 5 02.12.2012- La Duminica a XXXI După Rusalii.**

N° 5 s-a tipărit în 40 exemplare

Cea mai mare sărăcie, boala cea nesuferită, cea nouă și neuzită, pierderea unor atât de mulți și atât de aleși copii, și în astfel de chip, batjocura și derâderea și ocara oamenilor, câte răutăți! Unii îl batjocureau, alții îi făceau dojeni, iarși alții îl disprețuiau, nu numai prietenii, ci și slugile sale. Ba încă nu numai îl ocărau și strigau la el, ci îl și blestemau, și aceasta nu numai în curgerea de două, sau de trei, sau de zece zile, ci în curs de multe luni, nici noaptea el nu avea odihnă, ci răutatea zilei se mai mărea prin visurile cele grozave ale nopții. Ascultă-l pe el însuși când zice: „pentru ce mă îngrozești în visurile mele și mă înfricoșezi în vedenii?” (Iov. 1, 14).

Care om ar fi putut să fie așa de oțel și de fier, încât să poată suferi atât de multe patimi? Dacă fiecare din aceste patimi, luată singură este nesuferită, apoi gândește, ce zgomot trebuie să fi ridicat ele toate la un loc în sufletul lui și totuși el a suferit toate acestea, și în toată nenorocirea sa el n-a rostit o singură cârtire păcătoasă împotriva lui Dumnezeu. De aceea la dânsul să căutăm noi, când suntem în vreo nenorocire, și patimile lui trebuie să fie un mijloc de vindecare împotriva alor noastre!

Când noi vedem, că unul a răbdat toate bătăile pământului la un loc, să ne purtăm bărbătește împotriva unei părți dintru acelea, care ne-a ajuns pe noi. Să căutăm scăparea noastră la istoria patimilor sale, ca la o mamă plină de dragoste, care apără și ocrotește pe fiii săi cei înspăimântați, și de ne-ar lovi chiar cea mai mare nenorocire, vom găsi la Iov mângâiere îndeajuns! Dar dacă tu zici: „Acesta a fost Iov, și de aceea a putut să fie atât de răbdător, eu însă nu mă pot asemăna cu dânsul”, și altele, apoi prin aceasta tu numai îți vei atrage o mai mare răspundere. Căci tu trebuie să fii încă mai răbdător, decât dânsul.

Pentru ce aceasta? Pentru că el a trăit înainte de timpul harului, când viața nu era așa de regulată, harul Sfântului Duh nu se revărsase încă asupra oamenilor, când încă era foarte greu de a birui păcatul, când domnea încă blestemul și moartea avea încă grozăvia sa. Acum însă pentru noi lupta s-a făcut mai ușoară, de când venirea lui Hristos a ridicat toate aceste piedici ale răbdării. De aceea, de când Dumnezeu ne-a dat atât de multe haruri nu mai avem nici o dezvinovățire, când noi nu ne asemănăm lui Iov întru răbdare.

Pe lângă aceea mai gândiți, că nu atunci este timpul de tânguire și de întristare, când ne-a lovit o nenorocire, ci atunci, când noi am săvârșit vreun păcat. Noi însă inversăm rânduiala. Când noi săvârșim mii de păcate, aceasta puțin ne îngrijește, iar când vine asupra-ne numai o mică nenorocire, îndată pierdem bărbăția, ne descurajăm și am fi bucuroși să ne descotorosim de viață.

Dar aud pe unii zicând: De ce oare să fie în lume nenorocirea și ostenele? Eu zic, că de acea viață aceasta de acum este plină de trudă și de greutate, pentru că și oamenii cei mai grosolan formați, care cu totul se dedau la cele vremelnice, să se obosească, să se sature de cele lumești și pământești, să fugă de dezmierdări, să se lepede de dragostea lor către cele vremelnice, să-și ațintească dragostea către cer și să se pregătească pentru ziua judecății. Căci mulți slujesc cărnii, și încătușați fiind de tirania celor vremelnice zac ca fiarele în viziunile lor și se simt tihniți în ele, de aceea prin nenorocire Dumnezeu voiește a smulge de la dânsii această plăcere, și pentru aceasta le-a trimis multă trudă, întristare, grijă, lupte și primejdii, o întregă oaste de patimi trupești, și multe alte nevoi, pe care nu le putem toate număra, pentru ca ei, înspăimântându-se de acest nor de rele, să năzuiască a

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 1 N° 5 02.12.2012- La Duminica a XXXI După Rusalii.**

N° 5 s-a tipărit în 40 exemplare

ajunge la limanul cel lin, și să tindă a dobândi pacea cea veșnică, unde nu este binele amestecat cu răul, ci se află numai binele singur.

Să cumpănim toate acestea și să purtăm suferințele noastre cu tărie de suflet și cu mulțumire lui Dumnezeu, pentru ca și noi asemenea lui Iov să dobândim cununa cea de biruință a răbdării, prin harul și prin iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, căruia cu Tatăl și cu Duhul Sfânt se cuvine slava, acum și în vecii vecilor!

din "Predici la duminici și sărbători"

Sf Ioan Gură de Aur, Editura Bunavestire – Bacău.

POVESTIRI CV TÂLC

GREȘALA

În timp ce mergea pe drum, un călător a văzut într-o grădină un pom frumos, de crengile căruia atârnavu niște mere mari și roșii de-ți lăsa gura apă. Văzând omul că nu-i nimeni prin preajmă, ce s-a gândit? Bine ar fi dacă ar gusta și el câteva, așa, de poftă!

Dar cum să facă? Până la pom trebuia să treacă de un gard înalt și de o mare băltoacă. A stat el ce-a stat, s-a sucit, s-a învârtit, dar, nemaivând răbdare, și-a zis: "Fie ce-o fi!" Și a început să se urce pe gard. Cu greu, a reușit să ajungă în curte, dar supărat nevoie mare, fiindcă într-un ghimpe din gard își agățase haina și o rupsesse. Acu, ce să mai facă?!

Nu mai putea schimba nimic. Ba, mai mult, grăbindu-se, a uitat de băltoaca plină cu noroi și s-a afundat în mal. Când, în sfârșit, a ajuns sub pomul cu pricina, a luat câteva mere, dar, uitându-se la ele cum arată, și-a spus:

- E drept că am obținut eu ce-am vrut, dar a meritat oare? Haina mea cea bună e ruptă, încălțările și pantalonii murdari ...

Cum stătea el așa și își plângea singur de milă, apare în curte stăpânul casei. Când l-a văzut pe călător cum arată, i-a spus:

- Bine, omule, trebuia să te muncesti atâta pentru câteva mere? Uite ce-ai pățit! Ca să nu mai spun că nu înțeleg de ce-ai încercat să le iei pe furis ? Dacă băteai la mine în poartă și-mi cereai câteva mere, eu ți-aș fi dat cu drag. Acum, haide în casă să te speli și să te odihnești și apoi îți vei vedea de drum!

Tare bucuros și mulțumit a fost călătorul văzând bunătatea gazdei sale dar, rușinat în același timp, și-a promis sieși că altădată nu va mai fi atât de nesăbuit.

MORALA:

Dragi copii, în viață nu este important doar să obții, ci și cum obții! Sunt oameni care vor să aibă mai mult și atunci muncesc fără tihnă. Alții, însă, fură, gândindu-se mereu cum să fugă de muncă și să înșele. Aceștia din urmă singuri se înșeală, căci nu este totul să ai un lucru; contează și cum l-ai obținut, fiindcă pierderile pot fi mai mari decât câștigul când nu mergi pe calea dreaptă!

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 1 N° 5 02.12.2012- La Duminica a XXXI După Rusalii.**

N° 5 s-a tipărit în 40 exemplare

CIORBĂ DE SALATĂ VERDE

Ingrediente:

4-5 căpățâni de salată, 1 ceapă, 2-3 căței usturoi, 2-3 linguri ulei, 1 cană lapte de soia, zeama de lămâie (sau oțet alb), sare, piper.

Mod de preparare:

Salata se spală și se taie mărunt; se pune într-o oală de ciorbă, împreună cu ceapa tăiată mărunt și uleiul. Se covârșește cu apa rece și se pune la fiert. Când ceapa e fiartă (cam după o jumătate de oră) se ia de pe foc și se adaugă laptele de soia amestecat cu usturoiul zdrobit. Se potrivește la gust cu sare, lămâie și piper.

Se poate servi caldă, sau rece, cu sau fără crutoane de pâine (sau pâine uscată ruptă în bucățele).

POFTĂ BUNĂ!

Tort de Ananas (de Post)

Ingrediente:

Blat:

1 cană de ulei

1 cană de zahar

1 lingură de cacao (se poate și fără dacă vreți blat alb)

3 căni făină

4 linguri gem caise (sau de care doriți)

vanilie esență ,și esență de rom

coaja rasă de lămâie, portocală.

2 budinci de vanilie

3 plicuri de gelatină (7 gr plicul)

600 ml suc de ananas

compot de ananas, o cutie de 560

1 cană de suc de portocale (eu am pus ananas)

Preparare:

Se amestecă toate foarte bine, într-un castron, după care se răstoarnă într-o tavă unsă (tapetată cu hârtie și unsă). Se dă la cuptor până o scobitoare introdusă în mijlocul blatului, o scoatem afară curată. Se lasă la răcit, se scoate din formă, se spală forma, se pune folie de plastic în ea apoi.

Blatul se taie în două și se împarte în două tăvi rotunde. Se pun fructele din conservă peste blatul pregătit din timp în tavă și din sucul rămas în conservă se face un sirop (suc + 2 linguri zahar+ esență de rom) care se toarnă peste fructe și blat (nu mult ca se va înmuia prea tare).

Între timp se pune la fiert sucul de ananas cu budincile și gelatina până se îngroașă. Se lasă la răcit și când este puțin calduț se toarnă peste tort. Se dă la rece câteva ore până gelatina se întărește, se decorează cu frișcă vegetală sau doar cu fructe după dorință.

CAMPANIA DE STRĂNGERE DE FONDURI

“CTITORIM ÎMPREUNĂ BISERICĂ PENTRU PAROHIE”

- prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.
- prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN: IT56M0335901600100000017870 specificând “Ctitorim împreună Biserică pentru Parohie”.
- cu filă de cec, specificând la beneficiar “Parrocchia Ortodossa Romena Pescara” înmânat preotului paroh și solicitând chitanță.

LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN PAROHIA NOASTRĂ

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara “Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana” oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gesù Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr. 15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :

- cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic
- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

-Miercuri de la ora 16.00 –Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.

-Sâmbătă: pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie;

-de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.

-Duminică și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie.

Programul parohial „Ora de religie” cu copiii, se desfășoară în fiecare Sâmbătă începând cu ora 16.00, în via Giovanni Chiarini 19/A, Montesilvano.

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONTACT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

ANUNȚ IMPORTANT

* Din 16. Decembrie 2012 se va merge cu icoana nașterii Domnului Iisus Hristos la toți cei ce se vor înscrie prin sms la nr: 329 46 90 311 până la data de 11.12.2012, ulterior comunicându-se ziua și ora la care se va merge în zona dvs.

* În seara de 31 Decembrie 2012, începând cu ora 23.30 vom săvârși slujba de Tedeum la încheierea anului 2012 și de binecuvântare a anului 2013, iar de la 00.00 vom începe liturghia Sfântului Vasile cel Mare.

* Pe 1 Ianuarie 2013 de la ora 11.00, Vecernia Sfântului Vasile cel Mare.

**BISERICA ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚI
CEI CONȚINĂȚI LA MOARTE.**

**DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCĂȚILOR
ESTE MOARȚEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTUL
EFREM SIRIL**

SLĂVĂ LA DUMNEZEU PENTRU TOATE!

Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 1 N° 5 02.12.2012- La Duminica a XXXI După Rusalii